

Петдесет и първа глава

Миро стои с отворена от смайване уста. Физор Апс го гледа и се смее:

- Ти не вярваш, че прилича на мен, а?

Миро не казва нищо, само мънка.

- Е, ако се вгледаш по-внимателно, ще забележиш поразителна прилика – продължава Физор Апс. - Мога да ти покажа компютърно сравнение на нашите лица.

- Честно да ти кажа, не разбирам от генетика – успява да каже накрая Миро.

- И аз – казва Физор Апс. - Генетиката ми беше смъртта в университета. Едва успях да взема изпита. Особено обясненията за генетична съвместимост и несъвместимост. Никога не знам кой е съвместим с мен и кой не е.

- Аз предполагам, че не съм? – с надежда пита Миро.

- О-о, напротив – гледа го Физор Апс право в очите. - Затова те избрах.

- И как разбра? - все още не вярва Миро.

- Правихме си доста генетични изследвания – обяснява Физор Апс. - В главната лаборатория по генетика на университета в Лонгадом. Цялата документация е тук, в компютъра ми, ако се интересуваш. В архива на лабораторията също можеш да видиш резултатите. Вярно, минали са хиляда години, но те си пазят архива, много са стриктни.

- Какви хиляда години? - недоумява Миро.

- Ти си се родил и живееш в друго време – обяснява Физор Апс. - Сега са те прехвърлили в сегашното време, за

да помагате на Винко Станс в поредната му обречена мисия.

- Обречена? - не разбира Миро.

- Ами да – потвърждава Физор Апс. - Той е много упорит и постоянно пробва, дали ще излезе нещо и все не излиза. На Земята такива ги наричат емпирици. Само че всеки следващ опит все повече обърква времевите линии. От генетика не разбирам, но съм спец по времеви линии.

- Така ли? - изненадва се Миро. - И какво ще стане?

- Въпросът ти не е коректен – поучително казва Физор Апс. - Съществуват безброй варианти. Могат да се проследят отделните времеви линии, но това е много трудоемко. Освен това, велможите няма да ми позволят да се бъркам в техните работи.

- Кои велможи и какви работи? - не схваща Миро.

- Велможите са най-главните влечугоподобни.

Контролът на времевите линии изцяло е в ръцете им – обяснява Физор Апс. - Трябва да имам големи връзки, за да ме оставят необезпокоявано да проучвам времевите линии.

- А Винко Станс как го прави? - пита Миро.

- Не го прави и затова налучква – отговаря Физор

Апс.

- Искаш да кажеш, че твоите велможи знаят какво прави, а той не знае? - вика Миро.

- Нещо такова – потвърждава Физор Апс. - И затова му трябва вие с Драгица.

- Че аз нищо не разбирам от тези неща – оправдава се Миро.

- Винко Станс си има някакъв план, който и аз не знам – казва Физор Апс. - На тази тема той не е много словоохотлив. Знаем само, че Драгица ще командва велможите и те ще й кажат всичко, което знаят за вариантите на развитие на времевите линии.

- От няколко дена главата ми се пълни с какви ли не глупости – заявява Миро. - Наистина ми писна да ги слушам!

- Е-е, спокойно де! - прегръща го Физор Апс.

- Ти също говориш глупости – дърпа се Миро.

- Добре – казва Физор Апс, - сега отиваме в библиотеката. Там има толкова неща, които ще те накарат да си промениш мнението.

- И всичките са автентични, а? - Миро продължава да изразява недоверието си.

- Мислиш ли, че някой ще фалшифицира купища книги, документи и файлове, за да те заблуди? - задава риторичен въпрос Физор Апс. - Просто не си струва. За фалшифициране на тези неща ще трябва много повече от хиляда години. И то при условие, че работят няколко хиляди души.

- Сигурно има по-лесни начини – казва Миро. - Не е нужно да ги фалшифицират, достатъчно е да контролират мозъка ми.

- Напълно възможно е, като се има пред вид как ти инсталираха чужда самоличност – съгласява се Физор Апс. - Само че трудно могат да ти кажат всеки път какво да четеш. Ако някой те наблюдава постоянно и при опит да четеш или мислиш нещо непозволено, мозъка ти блокира, сигурно ще забележиш, защото често ще изпадаш в някаква апатия и ще те наляга дрямка. Ако имаш спомен за такова нещо, ще трябва да вземем мерки.

- Не – категоричен е Миро. - Нямам спомен напоследък да ми се е случвало това.

В този момент стигат до центъра на Ноумист, където се приземи совалката, с която дойдоха от Лонгадом. До совалката се е събрала група хора и сред тях се вижда човек с униформа.

- О-о, Винко Станс – вика човекът с униформа, - така си и мислех. Друг няма да си позволи да нарушава правилника.

- Драго Ковач – казва Винко Станс, - няма ли да се откажеш да измисляш правилници?

- Този правилник не съм го измислил аз – казва Драго Ковач. - Общинската полиция се управлява от общинския съвет и той приема правилника.

- Тогава ще говоря с главния съветник – настъпва Винко Станс.

- И той няма да ти помогне – отсича Драго Ковач. - Щом си направил нарушение, трябва да платиш глоба.

- За каква глоба става дума? - пита Винко Станс. - И за какъв правилник? Какво съм нарушил?

- Глобата е конфискация на предмета на нарушение – отговаря Драго Ковач, - а правилникът е този за паркирането на летящи обекти след приземяване. Нарушил си правилото, че не трябва да се приземяваш на централния площад на Ноумист.

- И от кога е този правилник – недоумява Винко Станс.

- От отдавна – казва Драго Ковач. - Непознаването на правилника не те оневинява.

- Оневинява ме и още как! - вика Винко Станс.

В този момент Драгица се приближава до Драго Ковач и пита:

- Какво става тук?

- Винко Станс е кацнал насред централния площад на Ноумист – казва Драго Ковач, - а това е в нарушение на правилника за паркирането.

Драгица поглежда Драго Ковач и той продължава:

- Събрали сме се тук, за да поздравим нашия герой, Винко Станс! Всички жители на Ноумист, Ранкодом и цял

Алтре Мунс са му благодарни за великите дела, които извърши, за да ги защити от страшните същества.

- Браво, добре казано – потупва го Драгица по рамото и се обръща към Винко Станс – Можеше да стане зле, а аз искам колкото се може по-бързо да се прибера в Загреб.

Винко Станс изглежда изненадан и в първия момент не знае какво да каже. После пита Иво Жупан:

- Къде може да се паркира в този град?

- Май никъде – вдига рамене Иво Жупан.

- Как така никъде? - подскача Винко Станс.

- Трябва да подадеш молба за разрешително за паркиране, а тя се разглежда най-малко една седмица – обяснява Иво Жупан.

- А ако нямам такова разрешително, какво да направя? - пита Винко Станс.

- Ами прати Инко Нитс да паркира извън града и го извикай, когато стане време за тръгване – предлага Иво Жупан.

- Тръгвам – казва Инко Нитс, - защото не ми се връща с обществен транспорт.

